

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **R. A. A.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2017, č. j. KRPA-337199-31/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2018, č. j. 2 A 138/2017 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované.

[2] Rozhodnutím žalované byla stěžovateli podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o 30 dnů prodloužena doba zajištění za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým

se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“).

[3] Z obsahu spisového materiálu městský soud ověřil, že stěžovatel byl dne 17. 9. 2017 kontrolován hlídkou Policie ČR poté, co bylo zastaveno osobní vozidlo s bulharskou poznávací značkou, které bylo hlídce nápadné svým vzhledem. Po jeho ztotožnění byl téhož dne sepsán protokol, ze kterého vyplývá, že stěžovatel se na území států Evropské unie dostal nákladní lodí z Turecka. Poté za užití nákladních vozů a osobního automobilu přicestoval na území ČR přes území Rumunska, Maďarska a Slovenska. Směřoval do SRN. Pro své vycestování na území EU využil nelegálních služeb zřejmě organizované skupiny osob.

[4] Z evidence *Eurodac* bylo zjištěno, že stěžovatel dne 25. 8. 2017 požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rumunska. Na základě výše uvedeného rozhodla žalovaná o jeho zajištění za účelem jeho předání do Rumunska dle Dublinského nařízení. V rámci zahájeného řízení zaslala dne 4. 10. 2017 rumunská strana souhlas s jeho přijetím zpět na své území a stěžovateli bylo dne 10. 10. 2017 oznámeno rozhodnutí o jeho předání do Rumunska. Na základě podané žaloby se prodloužila lhůta 6 týdnů pro realizaci předání cizince do odpovědného členského státu, a proto žalovaná přistoupila k prodloužení zajištění o dalších 30 dnů.

[5] Městský soud nepřisvědčil námitce, dle které by situace v Rumunsku byla natolik tristní, že by způsobovala systémové nedostatky v azylovém řízení, které by činily předání stěžovatele nepřipustným a v tomto důsledku by bylo nepřipustné i jeho zajištění, neboť účel zajištění by nemohl být naplněn. Přisvědčil mu v tom, že v Rumunsku existují určité nedostatky ohledně sociálního zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu a jejich participace v integračních programech, není ale možné učinit závěr, že jde o takové systémové nedostatky v azylovém řízení, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Stěžovatel napadl v záhlaví označený rozsudek kasační stížností, kterou opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Domnívá se, že městský soud měl rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů zrušit. Namítá, že soud se s jeho žalobní argumentací vypořádal lakonickým konstatováním, že uváděné problémy nejsou takového charakteru, aby mohly být považovány za systémové nedostatky. On je naopak přesvědčen, že Rumunsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení, a proto je nepřipustné i samotné zajištění stěžovatele za účelem jeho vydání právě do této země.

[7] Odůvodnění městského soudu považuje za zjednodušující a nedostatečné. Soud ze zprávy *Migrant Integration Centre Brasov-Romania* z roku 2016 vybral pouze ty části, které hovoří o částečném zlepšení situace v Rumunsku.

[8] Stěžovatel namítá, že již v žalobě poukázal na neprovázanost rumunského azylového řízení s rumunským právem na sociální zabezpečení, která má za následek

pokračování

nemožnost využívat záchranné sociální sítě rumunského práva sociálního zabezpečení. Zásadní problémy pro žadatele o mezinárodní ochranu spočívají v jejich problematické participaci na integračních programech, které by jim umožnily adaptovat se v rumunské společnosti a osvojit si především rumunštinu (oficiální programy obnášejí pouze 4 hodiny výuky týdně, chybí dostatek učitelů i koordinovaný program výuky). Tyto problémy brání žadatelům v běžném zařazení do společnosti a činí je závislými na sociální podpoře, které se jim ovšem z výše uvedených důvodů nedostává v plné míře. V Rumunsku neexistuje záruka, že by žadatelům o mezinárodní ochranu bylo poskytnuto dostatečné ubytování, výuka rumunského jazyka nutná k základní integraci do společnosti, jakož i úhrada zdravotní péče.

[9] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Z výpisu z evidenční karty žadatele o mezinárodní ochranu č. D016010 soud zjistil, že stěžovatel byl dne 15. 3. 2018 ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn. Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví.*

[13] Výklad § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nebyl ve vztahu ke kasačnímu přezkumu jasný. Usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla Soudnímu dvoru Evropské unie Nejvyšším správním soudem předložena předběžná otázka, zda výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie brání takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn.

[14] Dne 7. 12. 2017 byl skupinou senátorů podán návrh dle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky na zrušení § 169r odst. 1 písm. i) a § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a § 46a odst. 9 a § 73 odst. 8 zákona o azylu.

[15] Z tohoto důvodu předsedkyně senátu rozhodla podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. o přerušení řízení v projednávané věci do doby vydání rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o předložené předběžné otázce či vydání rozhodnutí Ústavního soudu o návrhu na zrušení daných ustanovení včetně § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců (viz usnesení ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 Azs 21/2018 - 25).

[16] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, rozhodl, že se § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. Usnesením ze dne 11. 12. 2018, č. j. 9 Azs 21/2018 - 28, proto předsedkyně senátu rozhodla o pokračování v řízení.

[17] NSS přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek, kterým je možno napadnout rozhodnutí krajského (městského) soudu. Právě toto rozhodnutí je předmětem řízení přezkoumávaným Nejvyšším správním soudem; je proto povinností stěžovatele v kasační stížnosti uvést s jakými konkrétními závěry krajského (městského) soudu nesouhlasí včetně důvodů nesouhlasu, nikoli pouze zopakovat žalobní body. Činnost Nejvyššího správního soudu jako soudu kasačního je ohraničena rámcem vymezeným rozsahem napadeného soudního rozhodnutí a především skutkovými a právními důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Z kasační stížnosti proto musí být zřejmé, v kterých částech a z jakých důvodů má kasační soud napadené rozhodnutí přezkoumat, přičemž není povinen a ani oprávněn sám možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovozovat.

[19] S ohledem na skutečnost, že kasační stížnost je z převážné části doslovnou rekapitulací žalobních bodů, je jedinou projednatelnou námitkou nedostatečné odůvodnění obou napadených rozhodnutí s tím, že městský soud situaci azylového řízení v Rumunsku, resp. postavení žadatelů o mezinárodní ochranu v této zemi, výrazně zjednodušil.

[20] V souladu se závěrem uvedeným v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti.

[21] Rozšířený senát také zdůraznil, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Je tedy vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit.

[22] Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [blíže viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech C-411/10 a C-493/1, *N. S. a další*, ve kterém tento obecný závěr

pokračování

Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003 (tzv. nařízení Dublin II), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].

[23] Tak tomu může být při závažných excesech, nárazových či naopak dlouhotrvajících nedostatcích v azylovém systému nebo v případě, že s ohledem na konkrétní okolnosti hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení již samotným přemístěním žadatele.

[24] Z obsahu spisového materiálu NSS ověřil, že stěžovatel ve správním řízení žádné námítky ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku (případně jiného členského státu) nenamítal. Žalovaná se i přes tuto skutečnost touto otázkou výslovně v rozhodnutí zabývala a dospěla k závěru, že Rumunsko je z tohoto úhlu pohledu bezpečnou zemí. Konstatovala, že z aktuálních informací nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky, a ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu na území Rumunska. Nedostatečné odůvodnění jí vytýkat nelze.

[25] Rozšířený senát dále uvedl, že bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.

[26] Žádné pochybnosti či dokonce existence takových systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku, které by bránily přemístění stěžovatele do této země, nebyly městským soudem v řízení zjištěny. Tvzení, dle kterého městský soud informace ve zprávě *Migrant Integration Center Brasov-Romania* z roku 2016 (dále jen „Zpráva“) zkreslil, resp. zjednodušil, nemá oporu v napadeném rozsudku.

[27] Městský soud připustil, že dle Zprávy existují v Rumunsku určité praktické problémy bránící žadatelům v přístupu k sociálním dávkám, které jsou způsobené nekoordinací mezi azylovým zákonem a zákonem o sociálním zabezpečení, na druhou stranu však Zpráva uvádí, že finanční pomoc byla žadatelům o mezinárodní ochranu zvýšena nebo že azylový zákon v Rumunsku byl novelizován tak, aby měli žadatelé přístup na pracovní trh již po 3 měsících od podání jejich žádosti o mezinárodní ochranu.

[28] Co se týče integračních programů, přisvědčil stěžovateli, že zpráva uvádí, že integrační program nemá zatím jasně stanovený plán pro výuku rumunského jazyka a učitelé nejsou náležitě proškoleni ve výuce rumunštiny jako cizího jazyka. Výuka však byla navýšena na rozsah čtyř hodin týdně a uprchlíci mají přístup ke vzdělání jako rumunští občané. Děti mohou být každý rok zapsány do školy, může být ohodnocena jejich vzdělávací úroveň a vybrána třída, která jejich úrovni vyhovuje. Zpráva dále uvádí, že integrační úřad nabízí uprchlíkům poradenství ohledně jejich práva na zaměstnání,

profesní kurzy a uznávání diplomů. Také zprostředkovává asistenci s registrací k Národnímu pracovnímu úřadu. Dle zákona mají uprchlíci přístup ke zdravotní péči za stejných podmínek jako rumunští občané. V případě, že se zapíše do integračního programu, obdrží příspěvek ve výši 120 euro měsíčně v průběhu jednoho roku. Po ukončení integračního programu mohou požádat o další příspěvek na bydlení atd.

[29] Městský soud posoudil obsah Zprávy ve světle žalobní argumentace a s jeho posouzením lze souhlasit. Stěžovatelem v žalobě vytýkané nedostatky nelze ani náznakem pokládat za nedostatky tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Ostatně stěžovatel žádné konkrétní argumenty, pro které by výše popsané dílčí nedostatky měly mít za následek nelidské či ponižující zacházení, ani nenaznačil. Odůvodnění městského soudu je proto přezkoumatelné a zcela dostačující.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[32] Stěžovateli byl městským soudem ustanoven zástupce JUDr. Ing. Jakub Backa, a to usnesením ze dne 1. 12. 2017, č. j. 2 A 138/2017 - 18. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[33] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem celkem dva úkony právní služby, kterými jsou další porada s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající v řádně doložené poradě ze dne 16. 1. 2018 v trvání 75 minut a jedno písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] spočívající v sepsání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce je plátcem DPH, proto mu výše odměny a hotových výdajů byla navýšena o 1 428 Kč.

pokračování

Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu